

WS - viesti

Outilaisille ja Smolandereille

2019

Voutilaisten-Smolanderien sukuseura r.y.

Sposti: info@ws-sukuseura.fi

Kotisivu: www.ws-sukuseura.fi

Facebook: hakusanalla ws-suku

Puheenjohtaja: Eija Mäki, Lokkitie 1 C 4, 73600 Kaavi, puh. 0400-561 401

Sihteeri: Marita Parviainen, Peltokuja 7, 71160 Riistavesi, puh. 044-5928 697

Pankki: Valkeakosken Osuuspankki, FI13 5494 0920 0645 34, BIC OKOYFIHH

WS-wiesti

Julkaisija: Voutilaisten-Smolanderien sukuseura r.y.

Toimittajat ja taitto: Eija Mäki ja Marita Parviainen

Paino: KYS, Monistamo

Sisälllys:

Puheenjohtajan tervehdys

Terveiset Islannista

Sukuseuramme toiminta 2018

Uusi hallituksen jäsen esittäytyy

Miten minusta tuli Voutilainen – Kaarina Voutilainen

Kesärumba – Anne Ovaskainen von Bremen

Kesäpäivän kiitokseni Isälle – Anna-Maija Voutilainen

Vanhoista lehdistä poimittua

Jäsenasiaa

Kansikuva: Islannin matkalta, Mikko Parviainen

Puheenjohtajan tervehdys

Syysterveiset teille sukulaiset

Nyt kun kesä mennyt on, syksy saapuu meidätkin erottaen. Näin kirje kuitenkin sinun luoksesi löytää. Uskothan sen. Tämän nuoruudesta tutun laulun sävel ja sanat alkoivat soimaan päässäni syyskuun viimeisenä lauantaina. Kappale on varmasti meille monille tuttu Suudelman suljetut kirjeet.

Syksy on todellakin saapunut ja meidän työssäkävijien kesälomat on tältä vuodelta pidetty. Lomalaiset ovat myös lähteneet takaisin omille asuinpaikoilleen ja yhteydenpito jatkuu, ei enää ehkä kirjeitse, mutta muilla sosiaalisen median välineillä. Kanssakäyminen on nykyisin helppoa ja saamme kertoa elämämme tapahtumia läheisillemme ja ystävillemme helposti ja nopeasti, vaikka asuisimme kaukana toisistamme.

Laulun nimi Suudelman suljetut kirjeet, nosti esiin myös ajatuksen siitä, että muistammeko koskaan kertoa läheisemmille ihmisille sen kuinka tärkeitä ja rakkaita he ovat meille ja kuinka heidän olemassaolonsa on meille tärkeää ja tuo meidän arkeemme iloa. Ystävän kanssa jaetut surut puolittuvat ja ilot kaksinkertaistuvat on vanha viisaus ja totta tänäkin päivänä.

Pidetään yhteyttä suudelman suljetuin kirjein tai tekstiviestillä, jonka perään voimme laittaa monta monta sydäntä...kunnes tapaamme jälleen.

Toivotan Teille kaikille oikein hyvää syksyn jatkoa ja tietenkin myös Joulun odotusta. Pidetään huolta toisistamme.

Eija

Terveiset Islannista

Kahden sukuseuran (WS ja Parviaiset) yhteinen Islannin matka tehtiin toukokuun puolenvälin jälkeen. Retkelle saatiin mukaan 14 matkajaa. Kiersimme kymmenessä päivässä Islannin ympäri myötäpäivään. Loistavana oppaana meillä oli geologi Jouko Parviainen, joka on asunut aikaisemmin saarella useita vuosia. Joukon omiin kokemuksiin pohjautuvat tarinat kumikenkien sulamisesta laavavirrassa ja Islannin ihmeellisistä sääoloista lisäsivät sopivasti tunnelmaa. Jouko väitti jopa nähneensä, kuinka vesiputouksen vesi kovalla tuulella lähteekin nousemaan ylöspäin. Ainakin allekirjoittanutta oltiin peloteltu Islannin sääoloilla niin paljon, että matkalaukkuun oli pakattu lähes täydellinen talvivarustus ja runsaasti veden pitävää vaatetta. Onneksi mukana oli myös uimahousut. Joka hotellissa oli ulkona palju, jossa retkipäivän jälkeen oli mukava istuskella 38 asteisessa vedessä ja nauttia upeista maisemista.

Majoituimme hienoissa hotelleista, joista paras oli tv-sarjasta Loukussa tunnetuksi tullut hotel Siglo Siglufjörðurissa. Tämä pikkukaupunki sijaitsee Islannin pohjoisrannikolla vuonon pohjukassa upeitten vuorten ympäröimänä. Aikoinaan Siglofjörður oli yksi Islannin tärkeimmistä sillin kalastuksen keskuksista. Siellä ohjelmaamme kuului tutustuminen sillinpyyntimuseoon. Silli työllisti alueella tuhansittain ihmisiä, joukossa myös suomalaisia. Kuusikymmentäluvulla sillisaaliit alueella kuitenkin vähenivät ja toiminta hiipui.

Aamiaisilla oli aina mahdollista maistella silliä ja ottaa huikka kalanmaksäöljyä. Monilla meistä oli lapsuuden traumoja aineesta, joten huikka jäi ottamatta. Illallisella pääruokana oli yleensä kalaa tai karitsaa (islantilaiset eivät syö lammasta). Erityinen makuelämys oli tomaattilut, josta nautimme vieraillessamme eräässä kasvihuoneessa. Kasvihuoneiden lämmitys on Islannissa halpaa maaperän lämpimän veden avulla.

Päällimmäisenä Islannista jäivät mieleen tulivuoret, laavakentät, kuumat lähteet, jäätiköt, putoukset, meri ja valaat.

Putoukset

Retkellä näimme kymmeniä hienoja ja erilaisia putouksia. Euroopan voimakkain putous Dettifoss kasteli sekä katselijansa, että hänen kameransa, kun tämä erehtyi menemään tuulen alapuolelta sitä kuvailemaan. Toukokuussa alueella ei vielä ollut turisteja, joten ryhmämme sai kaikessa rauhassa ihailla tätä mahtavaa näkymää. Lähempänä Reykjavikia sijaitseva Gullfoss (Kultainen putous) antoi sitten jo esimakua millaista Islannissa voi olla parhaimpaan (pahimpaan) turisticaikaan. Mielestäni kaunein Islannin putouksista oli kuitenkin Jumalten putous. Tarinan mukaan sinne heitettiin vanhat viikinkijumalien kuvat vuonna 1000 kun Islanti siirtyi kristinuskoon.

Tulivuoret, laavakentät

Geologisesti mielenkiintoisin alue Islannissa on Myvatnin järven ympäristö. Kiertämällä järven ympäri näkee suuren osan Islannin "ihmeistä". Jo valekraaterit (pseudokraaterit) näyttävät turistista tulivuorilta. Ne ovat kuitenkin syntyneet, kun laavavirta on kulkenut soiden ja järvien yli ja aiheuttanut räjähdysmäisiä purkauksia, jolloin kraaterit ovat syntyneet laavan päälle. Oikeita tulivuoria alueella on runsaasti. Vaikuttavin oli Viti-räjähdyskraateri vihreine vesineen ja koko Kraflan tulien purkausalue (1975-1984). Tällä alueella sijaitsee myös Islannin ensimmäinen geoterminen voimala. Purkauksen aikana voimalan työntekijöiden autojen piti olla parkkeerattuja siten, että mahdollista laavavirtaa olisi nopeasti päässyt pakoon..

Erään tarinan mukaan paholainen asuu Myvatnin lähellä Dimmuborgin laavametsässä. Alueella on kilometri toisensa perään erilaisia laavamuodostumia ja -luolia. Kansanperinteessä alueen synnystä kerrotaan myös, että se on saanut alkunsa, kun ikävystyneet jumalat olisivat syljeskelleet ylilmoista maan päälle ja muodostumat ovat syntyneet jumalien kräkälimpeistä. Emme tavanneet alueella paholaista tai syljeskeleviä jumalia, mutta vaikuttavia nähtävyyksiä sitäkin enemmän. Alueella on opastetut polut, joten eksymisen vaaraa ei ollut. Osa poluista on kuitenkin vaikea kulkuisia. Tieteellinenkin selitys laavametsän synnylle on olemassa. Sen mukaan 2000 vuotta

sitten uutta laavaa virtasi vanhan päälle ja jostain syystä se ei päässyt etenemään vaan muodostui laavajärvi ja pinnan jäähtyessä siihen syntyi katto sulan laavan päälle. Kun laavavirta taas pääsi etenemään alle muodostui luolamaisia rakenteita ja erilaisia muureja.

Pseudokraateri

Räjähdykskraateri

Laavakentät

Helvetin esikartano löytyy myös Myvatnin kierroksella, se on Hverarund. Siellä vulkaaniset kaasut purkautuvat ja koko alueen kattaa rikin katku. Se on täynnä mutalammikoita, jotka kuplivat ja kurnuttavat ja sieltä täältä purkautuu lähes sata asteista höyryä. Kaasut ovat värjänneet koko alueen kirjavan väriseksi. Paikalla voisi hyvin kuvitella olevansa jollain vieraalla planeetalla.

Itse Myvatn-järvi on lintubongareiden paratiisi. Siellä tavataan sekä eurooppalaisia että pohjois-amerikkalaisia lajeja. Meikin onnistuimme bongamaan ja kuvaamaan virta-allin.

Valaat

Parhaat mahdollisuudet nähdä valaita tarjoaa Islannin pohjoisrannikko. Hauganesissa meille luvattiin valaiden näkeminen yli 90 prosentin varmuudella. Laivan nousuun jälkeen meidän piti tarkkaan tähyttää eri puolille mahdollisia vesipatsaita, joita valaat puhaltavat ollessaan pinnalla. Kun sellainen sitten jossain havaittiin, suunnattiin aluksen keula sitä kohti. Laivan miehistö tarkkaili kaikuluotaimiaan ja ilmoitti ovatko valaat oikealla vai vasemmalla puolella. Lopulta sitten pääsimme niin lähelle valaita, että nelisatamillisen objektiivin läpi katsottuna valaan selkä peitti koko ruudun. Tuntui, että sitä olisi pystynyt koskettamaan käsin. Hauganesissa näkemämme valaat olivat ryhävalaita. Myöhemmin eräällä taukopaikalla itärannikolla näimme myös lahtivalaita.

Jäätiköt

Euroopasta päin tultaessa ensimmäinen ”Islannin ihmeistä” näkyy jo lentokoneesta, jos istuu koneen oikealla puolella ja näkyvyyttä riittää. Reykjavikiin lennetään Islannin etelärannikkoa pitkin ja matkustajan huomio kiinnittyy isoon ja valkoiseen alueeseen, saaren suurimpaan jäätikköön Vatnajökulliin.

Jäätiköihin tutustuimme veneilemällä jäälohkareitten seassa Jökulsarlon-jäätikköjärvellä ja kävelemällä Vatnajökullin reunalle Skaftafellin kansallispuistossa. Ketterimmät meistä yrittivät vielä mennä jäätiköllekin, mutta reitti osoittautui märäksi ja vaikeaksi. Jäätikön reunaa katsellessa ajatuksiin pakosta hiipi ilmastokeskustelu. Miten jäätiköille käy tulevaisuudessa. Keskimäärin jäätiköitten paksuus on noin 600 metriä. Parviaisen Jouko asui Islannissa 1970- ja 1980-luvuilla ja hän kertoi, kuinka maisema on niistä ajoista muuttunut.

Mannerlaattojen rajalla

Islanti sijaitsee Euroopan ja Pohjois-Amerikan mannerlaattojen rajalla. Suurimman osan matkastamme taisimme olla Pohjois-Amerikan puolella. Nykyisen Bingvellirin alueella miljoonia vuosia sitten mannerlaattojen välistä pursusi laavaa, josta Islanti syntyi. Jostain syystä viikingit valitsivat tämän alueen ”parlamenttinsa” paikaksi. Demokratian kanssa tällä parlamentilla ei kuitenkaan ollut mitään tekemistä. Vapaat miehet kokoontuivat siellä tekemään päätöksiään. Orjat ja naiset saivat olla aivan hiljaa. Myöhemmin uskonpuhdistuksen jälkeen alueella hukutettiin aviorikoksen tehneet tai muuten epäsovinnaisesti käyttäytyneet naiset ja myös noitaroviot roihusivat seudulla. Näistä tapauksista paikalle oli tehty muistotaulu, jota hartaudella luimme. 1700-luvun lopulla parlamentti siirrettiin Reykjavikiin. Islannin itsenäisyysjulistus annettiin Bingvellirissä vuonna 1944.

Geologisesti alue on mielenkiintoinen. Useita kilometrejä pitkä ja yli 60 metriä leveä Almannaglaakso on mannerlaattojen repeämäkohdassa. Sitä kulkiessa ei tiennyt onko Euroopassa vai Amerikassa. Mannerlaatat etäännyvät edelleen toisistaan parin sentin vuosivauhdilla.

Reykjavik

Islannin pääkaupungissa vietimme kaksi yötä ja niiden välisen päivän. Kaupungin keskustan ehtii päivässä kulkea useita kertoja edestakaisin. Se on kummallinen sekoitus erilaisia puutaloja ja tuo mieleen jonkin suomalaisen pienen vanhan puutalokaupungin. Toki siellä ihmisiä on huomattavasti enemmän ja suurin osa niistä turisteja. Muutamia korkeita taloja sinne on rakennuttu Islannin talouden hulluina vuosia ja konserttitalo Harpa on todella upea.

Kymmenessä päivässä nähtiin ja koettiin paljon, mutta paljon jäi vielä näkemättä. Ehkä ensi kerralla Länsivuono, vaellusmatka tai taimenjoet.

Matkaa muisteli Mikko P (kuvat Mikko, Marita ja Teuvo Parviainen)

Sukuseuramme toiminta 2018

Vuosikokous pidettiin **lauantaina 4.5.2019** klo 13:45 alkaen Sotilaslääketieteen museossa, Lahdessa. Kokouskutsut lähetettiin jäsenille 18.3. Kokoukseen osallistui 20 henkilöä.

Ennen kokousta ruokailimme Hennalan upseerikerholla. Sieltä siirryimme Sotilaslääketieteen museolle, jossa Hennalan historiaan perehtynyt Seppo Toivonen piti esitelmän Hennalan historiasta ja sisällissodan tapahtumista. Kokouksen jälkeen hän piti meille opastetun kierroksen museossa.

Kokouksen aluksi kunnioitettiin hetken hiljaisuudella edesmenneiden muistoa. Kokouksen puheenjohtajana toimi Erkki Voutilainen Valkeakoskelta. Sukuseuran puheenjohtajaksi valittiin edelleen Eija Mäki. Hallituksen kooksi vahvistettiin seitsemän (7) ja puheenjohtaja. Hallituksessa jatkavat entiset; Merja ja Juha Ilmoniemi, Päivi Kankkunen, Marita Parviainen, Risto Smolander ja Teuvo Voutilainen. Uutena hallitukseen valittiin Jarmo Tiilikainen Tuusulasta. Eeva Voutilainen erosi hallituksesta.

Toiminnantarkastajaksi valittiin edelleen Arto Voutilainen Hyvinkäältä sekä varalle Hannu Smolander Tuusniemeltä.

Järjestäytymiskokouksessa valittiin hallitukselle seuraavat toimihenkilöt ja työryhmät:

- varapuheenjohtaja Juha Ilmoniemi
- sihteeri / myynti- ja markkinointi / jäsenrekisterin hoitaja Marita Parviainen
- taloudenhoitaja Merja Ilmoniemi
- sukutietojen tallentaja Päivi Kankkunen ja Juha Ilmoniemi
- WS-wiestin vastaava toimittaja / taittaja Eija Mäki ja Marita Parviainen
- sähköpostin / kotisivujen ylläpitäjä Marita Parviainen
- FB-sivujen ylläpitäjä Eeva Voutilainen ja Jarmo Tiilikainen
- arkistotyöryhmä: Juha Ilmoniemi

Kauden toiminta

- hallituksen kokouksia toimintakaudella oli kolme
- lisäksi hallitus neuvotteli s-postin välityksellä
- WS-viestiä toimitettiin yksi numero
- pikkujoulu vietimme 1.12. "Äidn maa" -musikaalin parissa Kuopion kaupunginteatterissa, jonka jälkeen ruokailtiin paikallisessa ravintolassa. Osallistujia oli 20 henkilöä.
- Eeva Voutilainen edusti sukuseuraamme SSK:n kevät- ja syyskokouksessa

Sukuhauta

Helsingin Hietaniemen haustausmaalla olevan sukuhautamme (kortteli 7, rivi 1, paikka 4) nurmikonhoito ja kukkahoito on maksettu vuoteen 2023 asti. Hietaniemen hautausmaan toimistossa ei ole tietoa kuka hautaa hoitaa. Viimeksi sinne on haudattu Irja Voutilainen vuonna 2015.

Jäsenasiat

Sukuseuran jäsenmäärä 31.12.2018 on 243 henkilöä jakautuen seuraavasti:

1. Vuosijäseniä	132
2. Ainajäseniä	43
3. Vapaaajäseniä	60 (= yli 80v. / vuosijäsen)
4. Kunniajäseniä	8

Toimintasuunnitelma 2019

- vuosikokous Lahdessa toukokuussa
- Marita Parviainen osallistuu Yhdistyksen jäsenrekisteri- ja tietosuojakoulutukseen
- Islannin matka 16.-25.5. yhdessä Parviaisten sukuseuran kanssa
- WS-wiestiä toimitetaan yksi numero
- osallistutaan tarpeen ja kiinnostuksen mukaan vuoden mittaan järjestettäviin sukututkimustapahtumiin
- pikkujoulu marras- joulukuussa
- hallitus kokoontuu tarpeen mukaan

Uusi hallituksen jäsen esittäytyy

Olen Jarmo Tiilikainen, kolmen aikuisen lapsen isä ja yhden lapsenlapsen vaari, syntynyt 1960 Helsingin Roihuvuorella. Valmistuin 1983 Helsingin teknillisestä oppilaitoksesta. Tämän jälkeen olin muutaman vuoden töissä Herttoniemessä Öljynpuristamo -kasviöljytehtaan sähköosastolla.

Koska olin muuttanut Espooseen, tuli työmatka liian pitkäksi ja vaihdoin työpaikkaa Vantaalle Projekti-Insinöörit (nyk. Sweco) nimiseen suunnittelutoimistoon. Työskentelin lähes koko ajan komennuksella eri firmoissa (mm. Neste, Valmet, Siemens, ABB Marine). Pari vuotta sitten päätin 32-vuotisen työurani kyseisellä työnantajalla ja vaihdoin toiseen pienempään suunnittelutoimistoon. Komennustyö nykyisessä paikassa ABB Marine Vuosaarissa on kestänyt jo yli 13 vuotta. Nyt suunnittelen siellä laivojen komentosillan ohjausjärjestelmiä ABB Marinin valmistamien Azipodien ohjaamiseen.

Nykyisin asun Tuusulan Jokelassa paritalossa vaimoni kanssa, harrastamme yhdessä sukututkimusta, matkustelua ja geokätköilyä, johon olemme hurahtaneet täysin.

Vinkkejä suomalaisille viinitarhureille

Sukuseuramme jäseneltä Juha Karvoselta on ilmestynyt uusi kirja Vinkkejä suomalaisille viinitarhureille, 216 sivua, kovakantinen, sidottu. Kirjassa käsitellään ilmastonmuutoksen vaikutusta viinikasvatuksen tulevaisuuteen ja viiniköynnöstä yhtenä uutena tulevaisuuden suomalaisena viljelykasvina. Kirja perustuu osittain Karvosen väitöskirjatutkimukseen, josta on karsittu pois tarpeeton tieteellinen kapulakieli. Kirjaa saa kirjakaupoista ja verkkokirjakaupoista. Hinta 35€.

Juha Karvonen on lääketieteentohtori ja agronomi, joka on opiskellut ja tutkinut viiniköynnöksen kasvatusta Napa Valley Collegessa Kaliforniassa, Eisenstadtin ammattikorkeakoulussa Itävallassa ja Helsingin yliopiston maataloustieteen laitoksella.

Miten minusta tuli Voutilainen

Olipa kerran tyttö ja poika, näinhän sadut alkavat ja lopuksi he saavat toisensa ja elävät onnellisina jne. Meidän matkallamme on ollut mutkia, mutta mitään en vaihtaisi pois – en edes sitä kolla, joka hääpäivänä nurkissamme tuoksahteli.

Olemme molemmat joutuneet työelämään sodan aikana. Työvoimasta oli pulaa, kaikkien työpanosta tarvittiin. Pentti kuskaili maitoja ja teki maataloustöitä voimiensa mukaan Pieksämäen kupeessa Meijerhovin kartanolla, sisarensa apuna. Hänen ensimmäinen varsinainen työpaikkansa oli Osuusliikkeen varastolla. Minut haettiin kotoa myyntityöhön. Olin ujo, kuten nuoret siihen aikaan, enkä uskonut pärjääväni. Mutta kuinkas kävikään – olen viihtynyt ammatissani erinomaisesti ja uskon, että työ ihmisten parissa sopii minulle.

Ja sitten Voutilaisiin. Firman varastolla työskenteli kaveri, ihan hyvän näköinen, asiallinen käytös, pieni nyökkäys tervehdykseksi, ei muuta. Lauloimme samassa kuorossa. Kunnes sitten firman pikkujouluissa hän ilmestyi eteeni sotilaspuvussa. Näin taivuttelimme ensimmäisen tangomme. Hän oli lomalla Luonetjärveltä, jossa hän suoritti asepalveluksensa. Paljon ei puhuttu, mutta askelemme sopivat yhteen, tämä tango jäi mieleeni.

Sitten eräänä kesäisenä lauantai-iltana hän tuli vastaani kadulla ja kysäisi, kuinka aiot viettää viikonloppua. Olin menossa kotiin. Isäni oli saanut vakavan sairauskohtauksen, tämän hänelle kyynelsilmin kerroin. Sunnuntai-iltana ovelleni koputettiin. Avasin, siellä seisoivat Pentti Voutilainen kädessään ruusukimppu. Tämä oli se ratkaiseva juttu suhteessamme. Jatkoimme hyvinä ystävinä ja opin tuntemaan hänet luotettavana kaverina.

Hän sai työtarjouksen Varkaudesta osavaraston hoitajana. Hän otti tehtävän vastaan ja luulin, että tämä oli nyt tässä. Vaan eipä ollutkaan, tapailimme usein. Hän liittyi heti Varkauteen muutettuaan sikäläiseen työväen sekakuoroon. Kuoro teki esiintymismatkan pohjoismaisille laulujuhille Göteborgiin. Samalla matkalla oli tarkoitus kiertää Norja, Ruotsi sekä Tanska. Sain järjestettyä lomani samaan aikaan ja ei kun menoksi. Matka oli kaikin puolin onnistunut ja sitten Tanskanmaalla, kuutamoisena iltana hän teki tämän ratkaisevan kysymyksen ja sai myöntävän vastauksen. Asia oli edennyt ratkaisuvaiheeseen matkalle lähtiessä. Tämä matka sinetöi tämän päätöksen lopullisesti.

Mutta sitten tuli mutka matkaan. Pentti oli ottanut vastuun syöpäsairaasta äidistään ja tämä oli asia, jota minun piti vielä miettiä. En kokenut olevani valmis näin isoon elämänmuutokseen. Tein nopean päätöksen. Sain työpaikan Järvenpäästä ja viihdyin heti ensi päivästä lähtien. Näin kului kolme vuotta, sormus oli kaapissa ja Pentti eli kahden naisen loukussa. Kirjeet kulkivat tiheästi, näiden kirjeiden myötä tutustuin aivan uuteen Penttiin. Tajusin vihdoinkin, että pelkkä romantiikka ei riitä avioliitossa, yhteispelillä ja toinen toistaan tukien saatamme onnistua.

Siispä nopeat järjestelyt, tilava työsuhteasunto, jossa oli anopille ja kissalle oma huone. Näin alkoi elämä Varkaudessa ja sujui ihan mukavasti kaksi vuotta. Saimme sitten ihanan pienen tytön Terhin, Pentti oli onnesta sekaisin. Samoihin aikoihin anoppi sai vaikeita kipuja ja joutui sairaalaan. Siellä todettiin, että mitään ei ole tehtävissä. Lähtö oli nopea ja tuskainen. Näin päättyi Sofia Henriikka Voutilaisen elämä. Olin viimeinen hänen vuoteensa vierellä. Hänen viimeiset sanansa olivat: ”Nyt sinulle ei jää enää mitään tehtävää, pääsen sydänyöksi kotiin”. Ja näin tapahtui. Meillä oli paljon mukavia hetkiä, joka sunnuntaiset kirkkokahvit ja kissajutut. Muistosi elää!

Tästä alkoi taas muutosten aika. Asunto vaihtui, sain lisää vastuuta työssäni. Kunnes minusta alkoi tuntua siltä, että en halua viettää loppuelämäni Varkaudessa. Työelämä molemmilla sujui hyvin. Pentti sai suoritettua kauppakoulun työn ohella.

Muutto Varkaudesta ei ollut Pentille helppo, mutta kaikki alkoi pikkuhiljaa helpottaa. Siirryimme Lahden keskustasta Mukkulaan. Tuntui että tulimme vihdoinkin kotiin. 50 vuotta täällä on hurautanut kuin siivillä. Lapsemme ovat löytäneet omat paikkansa elämässä. Meillä kahdella oli noin 50 vuoden työrupeama. Saimme tehdä sen terveenä, siitä kiitos elämän antajalle, joten en päivääkään vaihtaisi pois.

Pentti kanssa näitä muisteloita juttelimme pitkän yhteiselomme aikana. Silloin vaan en ajatellut, että näitä joskus julkaistaisiin. Nämä kaikki ovat tapahtuneita tositarinoita. Asia, josta erikoisesti pidin hänen tyylissään, hän kertoi asiat sellaisina, kun hän ne koki lisäämättä mitään tai syyttelemättä ketään. Tämä ilmeni myös kaikissa hänen ihmissuhteissaan, työpaikoilla, naapurisuhteissa ja kotona. Hän hyväksyi meidät sellaisina kuin olimme, valittelematta. Kiitos Pena! Sait kaksi vakavaa sairauskohtausta etkä voinut enää asua kotona, mutta olit meille aina sama rakas isukki ja puoliso.

Toisen sairauskohtauksen jälkeisen ajan Pentti vietti Hoivakoti Mehiläisen huomassa Lahden keskustassa. Istuimme hänen vuoteensa vierellä, pitelimme kädestä, silittelimme poskea ja tunsimme, kuinka voimat vähenivät ja lähtö lähestyi. 18.1.2019 istuin siellä taas poikamme Timon kanssa. Kerroin hänelle ”rakastan sinua”. Silmät avautuivat, hän hymyili hetken, sitten silmät sulkeutuivat, lopullisesti. Kun poistuimme paikalta, hän oli vielä elossa. Kello 20 aikaan illalla sain puhelinsoiton, että Pentti oli poistunut joukostamme. Hän jätti jälkeensä kauniin muiston, myös tästä viimeisestä tapaamisesta. Hän ei koskaan elämänsä päivinä järjestänyt valitusvirsiä, vaikka ehkä olisi ollut aihettakin. Hän teki parhaansa ja se riitti. Semmoinen oli myös lähtö: viimeinen hymy ja se oi siinä. Kiitos sinulle Pentti, vielä kerran!

vaimo Kaarina Voutilainen

Kesärumba

Kiire ja väsymys, hiki ja hätä. Onko kaikki pakattu? Tarvittava mukaan otettu. Auto ainakin on ääriään täynnä, kuten aina, kun lähdetään Suomeen. Räsymatot lähtevät joka kesä mukaan, ne on pestävä huljevedellä, että ovat puhtaat ja tuoksuvat oikealla tavalla.

Vihdoinkin auton nokka on kohti Travemündeä. Kun 500km on ajettu, rojahdetaan laivan lepotuoliin. Ihanaa! Stressi laukeaa! Tuuli tuivertaa hiuksissa, ja meren tuoksu täyttää ilman. Loma voi alkaa.

Väsymys ja kiire väistyvät kahden hyvin nukutun yön jälkeen. Olo on kevyt, kun Vuosaaren satama ottaa meidät vastaan. Vielä on kuitenkin matkaa Savoan. Se taituu iloisen odotuksen hengessä. Matkalla ei paljon pysähdellä, kiireesti vain rakkaiden luo Kuopioon! Kun Puijo ja torni ilmestyvät näkökenttään, tiedän olevani taas "kotona".

Auto kaartaa portista pihaan, ja siinä tyttäreemme seisookin jo miehensä kanssa pieni poika sylissä. Ujostelee lapsi, ei juurikaan. Kohta hyppää syliin, ja jutut ja leikit voivat alkaa. Muutama päivä iloista yhdessä oloa.

Sää kirkastuu, sade tekee loppuaan, päästään mökille saareen. Vene on jo käännetty, tyrkätään vesille ja keinutaan kohti mökkirantaa. Siellä nököttää pieni mökkimme. Heinää kasvaa villinä pihassa. Edellisen syksyn lehdet peittävät polut ja rannan. "Kevätsiivous" alkaa. Matot ja makuuvaatteet lennätetään pihalle. Piiskan läiske kaikuu rannoilla.

Illalla rauha ja tyytyväisyys täyttää mielen. Lauteilta katse hakeutuu järvelle ja lämpö imeytyy kehoon. Onko mitään ihanampaa!!!

Onnellisena oikaisen hyttysverkon suojassa ja nukahdan puoli yhdeksältä illalla uneen. Vielä on melkein kuusi viikkoa loma.

Sormi liikkuu näytöllä ja kesän kuvat vilistävät silmien edessä. Ystävien ja sukulaisten kanssa tavattiin, vannottiin, että taas ensi kesänä tavataan.

Loimutettiin lohta, herkuteltiin kalakukolla ja paistetuilla muikuilla, paistettiin makkaraa. Paleltiin mökillä kymmenessä asteessa, kunnes saatiin piippu nuohottua ja uunit putsattua. Hikoiltiin helteessä, uitiin, luettiin riippukiikussa itikoista huolimatta. Hakattiin kolme koivua polttopuiksi, nyt on millä lämmittää! Tämä kesä pärjättiin entisillä "jämillä" ja lahjoituspuilla, joita IKEA-kassilla roudattiin saareen. Kiitos vielä kerran hätäavusta.

Mökki on laitettu talvikuntoon. Haikealta tuntuu taas lähteä, aivan kuin kesken kaiken kaikki on jätettävä. Syksyn lehdet peittävät pian pihan. Niitä sitten ensi heinäkuussa taas haravoidaan.

Ehkä joku pitää tämmöistä jokavuotista rumpaa täytenä hulluutena, mutta koskas tunteet ovat järjen ääntä kuunnelleet.

Suomen kesää ei voi järjellä selittää, se pitää elää!

Anne Ovaskainen-v.Bremen

Kesäpäivän kiitokseni Isälle!

Sinisen taivaan ihanista valkoisista
pursuilevista pilvilautoista,
laiturin keinuttaessa,
veden väreilevää liikettä seuraten
tunne itsekin matkustavani.
Auringon lämmössä luontoon
tähän hetkeen ja sydämeen,
järveä reunustavista metsistä,
sen linnuista,
järveen pulahtavista koskeloista
ja pikkukalojen kisailusta,
kauan sitten meteoriitin aiheuttaman
kivirykelmän välissä.
Veden pintaa lipuvista veneistä,
pihapiirin västäräkkiparista,
jotka haluavat seurustella kanssani
lentotaitojaan näytellen.
Ilta-auringon kimalluksesta
puiden lehdille, sen hehkusta.
Ja mikä hieno päätös päivälle
- joutsenen perheen lipuessa
upeana laiturin viereen.
En siis pyydä sinulta
Isäni enää mitään,
minä kiitän ja toiveeni
- ne kaikki sinä jo tiedätkin.

Ulla-Maija Voutilainen

Pikkujoulu - Kuopion Taidemuseo

Kauppakatu 34, 70100 Kuopio
(Tuomiokirkon vieressä)

lauantaina 23.11.2019 klo 12:00

Opastettu näyttelyyn tutustuminen (ilmainen)
Museokäynnin jälkeen halukkaat voivat lähteä ruokailemaan (omakustanteinen)

Frans & Sophie Ravintolaan

Minna Canthinkatu 16, 70100 Kuopio
Noin 5 minuutin kävelymatka Museolta.

Meille on varattu oma kabinetti, jossa voimme rauhassa vaihtaa kuulumisia.

Ilmoittautuminen 11.11. mennessä:

Sposti: info@ws-sukuseura.fi

Puh. 044 5928 697 / Marita (klo 19:00 jälkeen)

Voit ilmoittautua myös teksitivistillä tai jättää viestin vastaajaani.

Vanhoista lehdistä poimittua

Savo 16.7.1929

SURKEA HUKKUMISONNETTOMUUS VEHMERSALMELLA

Vuime lauantaina aamupäivällä meni maanviljelijä Taho Voutilaisen vaimo pesemään pyykkii Vehmersalmen ja Tuusniemen rajalla olevan Vehmasjärven rantaan, Vehmersalmen puolelle. Hänen mukanaan olivat hänen lapsensa Ester, Ville, Martti ja Lauri, joista vanhin Ester, oli 13 vuoden ikäinen ja nuorin, Lauri, 3 vuotias. Äidin pestessä vaatteita ottivat lapset rannalta vanhan veneen ja lähtivät sillä poimimaan lumpeenkukkia. Vene alkoi kuitenkin vuotaa rajusti ja täyttyi kohta kokonaan vedellä ja upposi, jolloin kaikki veneessä olleet lapset luonnollisesti joutuivat vedenvaraan.

Äidin silmien edessä kävivät lapset ankaraa kamppailua hengestään, äidin voimatta tehdä mitään muuta heidän hyväkseen kuin huutaa apua. Avunhuudot kuulikin lähistöllä ollut työmies Taavetti Taskinen, joka riensi paikalle. Vanhin lapsista, Ester, oli ottanut Laurin syliinsä ja lähtenyt uimaan rannalle, mutta ei jaksanut perille asti, vaan molemmat lapset painuivat pohjaan. Taskinen sai paikalle tultuaan Villen ja Martin vedetyksi maalle, mutta oli Martti tällöin jo kuollut, Villen sen sijaan ollessa hengissä. Myöskin Esteri ja Lauri saatiin kohta ylös, mutta olivat molemmat lapset jo kuolleet

On mahdollista, että jos paikalla olisi sattunut olemaan henkilö, joka olisi kyennyt antamaan tehokohengitystä, olisi kaikkikin lapset saatu pelastetuiksi.

Savon Sanomat 25.4.1929

TULI TEKEE TUHOJAAN

Eilen päivällä klo 11:30 huomattiin tulen olevan irti Kuopion pitäjän Hiltulanlahdessa maanviljelijä Einar Voutilaisen talon asuinrakennuksen katossa. Paikalle saapui heti runsaasti sammutusväkeä, mutta sammutusvälineiden puutteellisuuden takia ei tulen valtaa saatu enää rajoitetuksi, vaan levisi tuli pian yli koko rakennuksen tuhoten sen parissa tunnissa perustuksiaan myöten poroksi. Lähellä palanutta rakennusta olleet talousrakennukset saatiin sen sijaan suurin ponnistuksin suojelluksi.

Osa palaneessa rakennuksessa olleista huonekaluista saatiin pelastetuksi, mutta suurin osa vaatteista tuhoutui liekeissä.

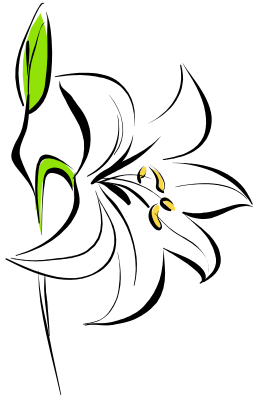
Palanut rakennus sisälsi 5 huonetta ja se oli rakennettu parikymmentä vuotta sitten. Se oli vakuutettu 30,000 markasta, ollen sen todellinen arvo kuitenkin noin 50,000 markkaa. Tuli oli saanut alkunsa savupiipusta katolle lentäneestä kipinästä.

JÄSENASIAT - Sukuseuraan liittyneet uudet jäsenet ja tietoomme tulleet poisnukkuneet

UUDET JÄSENET

Elina Vuori, Lappeenranta
Olli-Pekka Smolander, Tallinna
Armi Rautiainen, Valkeakoski
Riikka Voutilainen, Kuopio
Jarmo Tiilikainen, Jokela
Marianne Liuha, Lempäälä

POISNUKKUNEET

Irma Voutilainen, Suonenjoki
Pärtyli Voutilainen, Valkeala
Mauno Tasala, Tervola
Sinikka Voutilainen, Hamina
Leila Voutilainen, Tampere
Väinö Voutilainen, Hamina
Pentti Voutilainen, Lahti

EU:n tietosuoja-asetus

Toukokuussa 2018 tuli voimaan EU:n tietosuoja-asetus, joka koskee myös sukuseuroja. Tämän vuoksi olemme uudistaneet Tietosuojaselosteen sekä jäsen- että sukurekisteristä. Ne löytyvät Jäsenyys-sivuiltamme.

Muistathan ilmoittaa muuttuneet nimi- ja osoitetietosi!

Jäsentietojen muutokset: info@ws-sukuseura.fi

Jäsenhakemukset: Marita Parviainen, Peltokuja 7, 71160 Riistavesi

Lähetäjä:
WS-Sukuseura ry
Lokkitie 1 C 4

Itella Green

73600 KAAVI

Kuva: Mikko Kauppinen

Joululahjaksi tai itselle sukuseuran riipus ja / tai korvakorut

Korun on suunnitellut ja valmistanut Eva Thoren Juankoskelta. Korun halkaisija on 15mm, ja siinä on sukuseuramme vaakuna (oksinoitu). Korua on saatavana sekä riipuksena että korvakoruina (napit tai riippuvat). Korut ovat kauniissa lahjarasiassa.

Hinta:

Riipus 60€ (45cm / 50cm ketjulla)

Korvakorut 60€

Sukutuotteita

Sukukirja	60€
Isännänviiri	110€
Pöytästandari	50€
Hopeinen rintamerkki	8,50€
Olavinlinna-adressi kuorineen	1,50€
Muistopatsas postikortti	1,20€
Sukuseuran kirjekuori C6	10kpl 1,20€
	25kpl 2,50€
Anno Domini 1559 -kirja	1kpl 5,00€
	5kpl 20,00€
Kylpypyyhe	20,00€
Kasvo-/käsipyyhe	10,00€
Muki – Per Jönssen	10,00€

Ruokaservetit	10kpl	3,50€
Kahviservetit	10kpl	3,00€
Pikeepaita, ws-logolla		20,00€
*hajakokoja; turkoosi, musta, valkoinen		
T-paita, ws-logolla		10,00€
- naisille; fuksia, nude, musta ja valkoinen		
- miehille; lila, turkoosi, musta ja valkoinen		

Tilaukset: Marita Parviainen
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044-5928 697 (iltaisin)
info@ws-sukuseura.fi

Tuotteet toimitetaan postiennakolla.

Rauhaisaa Joulun odotusta

ja

Hyvää Uutta Vuotta 2020!